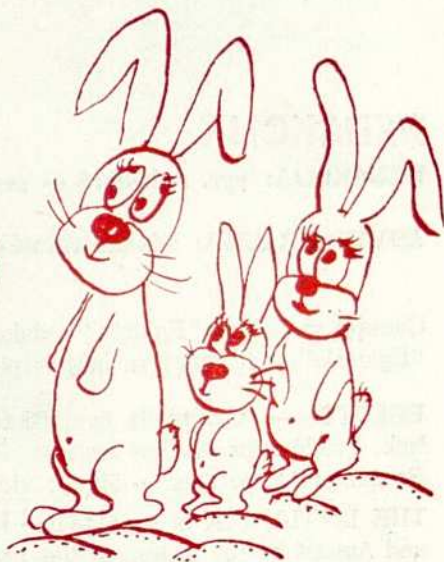

eglutė

GRUODIS

1988

apr.

EGLUTĖ

**GRUODIS
1988**

TURINYS

- 3 KALĖDOS LIETUVOJE, O.M.
- 4 SIMUKO KELIONĖ, Dėdė Pranas
- 13 PASAKA — NEPASAKA, D. Augienė
- 22 PROTO MANKŠTA
- 25 APIE KALĖDŲ SENELĮ, O.M.
- 29 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 31 1988 M. EGLUTĖS TURINYS

PIEŠINIAI

Viršelės — Eglės Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- A. Trinkūnas — 3
- A. Sruoginienė — 4, 17, 21
- A. Sutkuvienė — 5, 15, 20, 22
- J. Eidukaitė-Okura — 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12
- A. Muliolytė — 13, 14, 19
- R.F. — 25, 27
- B. Hummel — 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

KALĖDOS LIETUVOJE

Ona Mikailaitė

Ten apsnigtą rytą
Neskamba varpai —
Minia ten suklupus
Meldžias karštai.

Ten Jėzus ateina
Tyliai, pamažu —
Paguodžia kiekvieną,
Kam širdžiai graudu.

Ten giesmė iškyla
Į dangų aukštai —
Išgirdę nutyla
Net angelai...

PASAKŲ pėdsakais

SIMUKO KELIONĖ

Dėdė Pranas

Močiute, močiute, papasakok mums apie Kalėdas Lietuvoje. Mama nieko neprisimena—sako, kad buvo labai maža. Tėtė išvažiavo į miestą, neturi laiko pasakoti.

— Atsimenu, Dalyte, daug ką atsimenu. . . Gera, vaikai, papasakosiu, — pasakė močiutė ir pradėjo. Visi trys vaikai klausėsi.

— Tai buvo seniai, seniai mūsų kaime Lietuvoje. Gyveno viena šeima, kurioje augo berniukas vardu Simukas. Jis buvo, na, gal toks, kaip Šarūnas dabar.

Simukas labai laukė Kalėdų. Mokykloje pamokų jau nebuvo — vaikai buvo paleisti Kalėdų atostogoms. Sniego buvo daug ir vis dar snigo.

— Šiandien važiuosiu į mišką malkų parsivežti. Prieš šventes būtinai reikia. O dabar kelias geras rogėm važiuoti, — vieną rytą pasakė Simuko tėtė. — Tu, Simuk, saugok namus. Mamytei reikia tavo pagalbos.

Simukui būtų smagiau su tėveliu į mišką važiuoti, bet jis nesiskundė, liko namuose. Mama su tarnaitė daug dirbo, ruošėsi šventėms. Ir Simukui davė vieną kitą darbelį atlikti. Po pietų mama atsisėdo pailsėti. Ji pradėjo smarkiai kosėti.

— Pabaigiau savo vaistus, o štai tas nelemtas kosulys. Ir dar prieš pat šventes, kai tiek darbo prieš akis, — tyliai atsiduso mama. Simukas nugirdo jos žodžius.

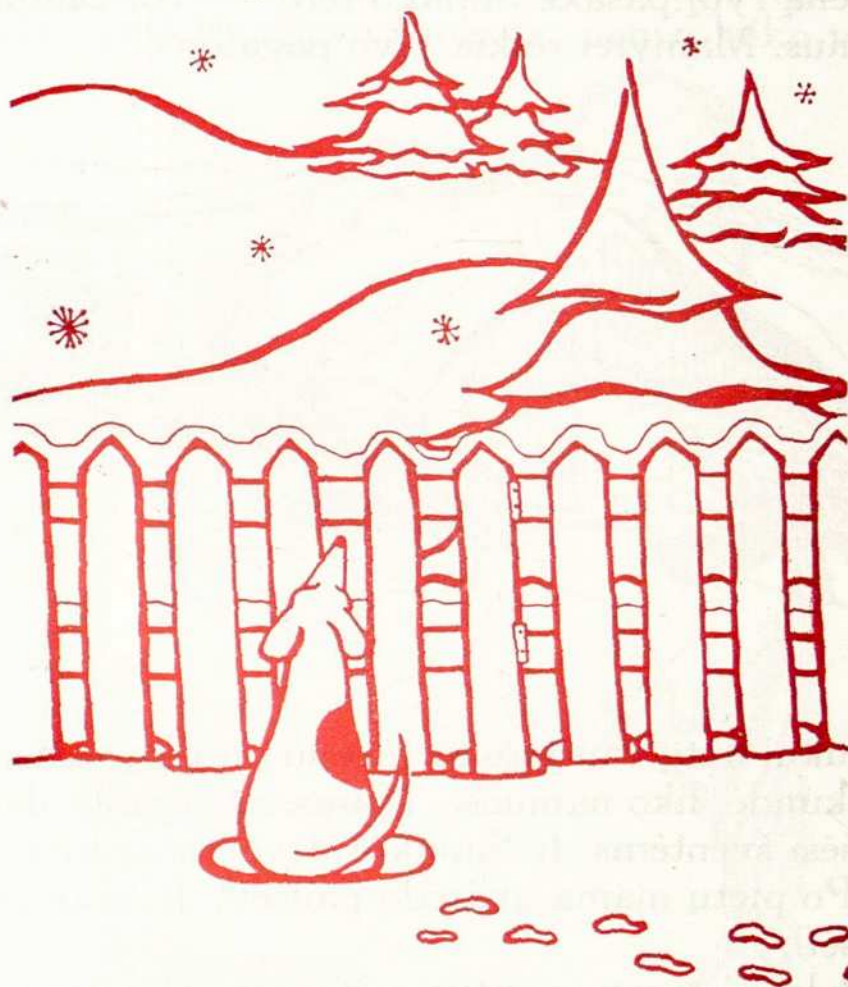
— Mamyte, aš parnešiu tau vaistų.

— O kaip pasieksi vaistinę miestelyje, kai tiek sniego? Kaip tu klamposi per tokį pusnyną?

— Nueisiu, mamyte. Jei reiktų į mokyklą eiti, nueičiau. Aš jau pripratęs. Leisk, mamyte, man eiti. Parnešiu vaistų, bus tau lengviau. Sližikų kepti nemoku, tai bent į vaistinę nueisiu, — pasakė Simukas.

— Na, gerai, vaikeli. Ačiū už gerą širdelę. Tik skubėk pareiti namo, kol dar šviesu. Ir apsirenk šiltai. Nenoriu, kad ir tu susirgtum.

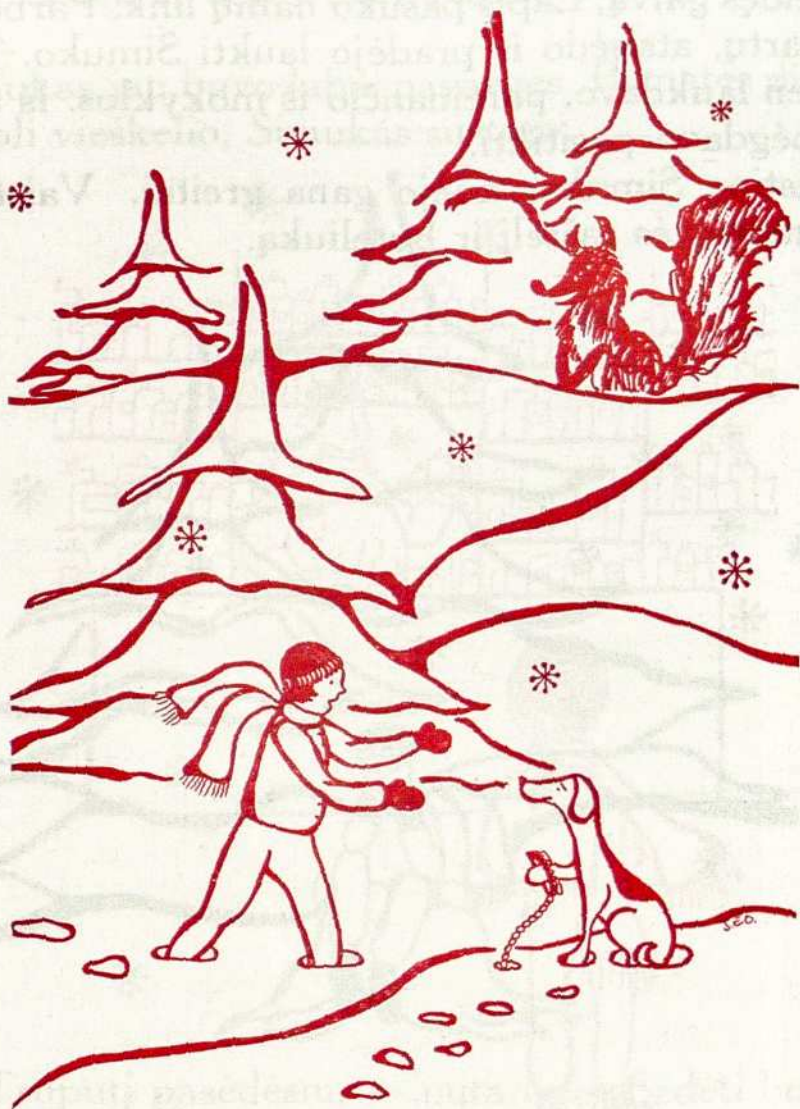
Simukas greit apsirengė ir — pro duris. Kieme jo laukė šuniukas Lapis.

— Lapi, palydėk! — kvietė Simukas. Lapis kasdien jį lydėdavo iki vieškelio, kai Simukas eidavo į mokyklą.

Simuko ir Lapio didžioji draugystė prasidėjo nuo įvykio su lapėmis. Buvo taip. Toje apylinkėje, kur gyveno Simuko šeima, buvo daug lapių. Jos naikino vištas, antis ir kitus naminius paukščius. Lapėms gaudyti ūkininkai pastatė spąstus.

Į tuos spąstus kartą įkliuvo šuniukas Lapis. Jis tada dar buvo labai jaunas, negudrus. Spąstai šuniuko koją smarkiai suspaudė. Jis ėmė staugti.

Skaudų Lapio balsą išgirdo Simukas. Jis šuniuką surado, išlaisvino ir nunešė į būdą.

— Ko lendi, kur nereikia? — glostydamas nukentėjusį draugą, kalbėjo Simukas. Lapis laižė berniuko ranką.

Nuo to laiko Lapis ir Simukas tapo neperskiriami draugai. Ir dabar, Lapis sekė Simuką iš paskos, vizgindamas uodegą. Taip jiedu nužygiavo iki vieškelio. Tada Simukas tarė:

— Bėk namo. Turi saugoti namus ir mamytę. Aš greit sugrįšiu.

Nuleidęs galvą, Lapis pasuko namų link. Parbėgęs iki kiemo vartų, atsisėdo ir pradėjo laukti Simuko. Jis taip jo kasdien laukdavo, pareinančio iš mokyklos. Iš tolo pamatęs, bėgdavo pasitikti.

Į vaistinę Simukas nuėjo gana greitai. Vaistininkui padavė mamytės raštelį ir buteliuką.

— Vaistus paruošiu, bet reikės palaukti, — pasakė vaistininkas.

Belaukdamas, Simukas užsnūdo. Kai pabudo, pasi-
ėmė vaistus ir išėjo. Diena jau slinko į vakarą. Lauke jau
snigo. Kelias buvo slidus. Simukas ėjo labai pamažu.
Vargais negalais Simukas pasiekė pusiaukelį. Bet iki na-
mų dar toli. Kelias atrodė daug ilgesnis.

— Kiek buvo mylių iki miestelio, močiute? — įsiterpė
Šarūnas.

— Buvo beveik penki kilometrai — gal kokios trys
mylios. O ten ir atgal nueiti, būtų šešios, — paaškino
močiutė.

Simukas jau buvo labai pavargęs. Pamatęs didelį kel-
mą netoli vieškelio, Simukas sustojo.

— Truputį pasėdėsiu, — nutarė jis. Sėdėti buvo sma-
giau negu eiti. Simukas nepastebėjo, kad vis labiau snigo
ir jau buvo tamsu. Kelio juosta pasislėpė po sniegu. Ap-
linkui — nei namų, nei žmonių.

— Kaip grįšiu namo? — išsigando berniukas. Jis jau-
tė, kaip visas sustingo nuo šalčio ir baimės.

Simukui nutiko ir kita bėda. Kai patikrino, ar jo ki-
šenėje mamytės vaistai nesusalo į ledą, jo ranka net nu-
tirpo. Vaistų kišenėje nebuvo!

— Pamečiau, kai traukiau nosinę, — galvojo berniu-
kas. Gal čia kur nors į sniegą įkrito. . .

Bet vaistų jis nerado. Per Simuko galvą plaukė nema-
lonios mintys. Buvo tamsu ir šalta. Jo kojų pirštai jau
buvo kaip ledukai. O kur gi tie vaistai?

Staiga Simukas išgirdo, kad kažkas subrazdėjo. Jis
krūptelėjo.

— Jei vilkas, tai baigta! — pagalvojo Simukas ir už-
simerkė.

Buvo ne vilkas — buvo Lapis! Pusę dienos prie var-
tų išlaukęs Lapis, dažnai bėgiotu keliu sekdamas, surado
ir Simuką. Bešokinėdamas apie savo draugą, Lapis ko-
jomis išmetė į sniego paviršių rudą buteliuką su vaistais.

— Lapi, tu geras! Tu auksinis, Lapi! — į giliausią ki-
šenę vaistus slėpdamas, džiaugėsi Simukas.

Lapis staiga ėmė garsiai loti.
— Simukai! Simukai! — pažino vaikas tėvelio balsą.
Privažiavo rogės. Tėvelis Simuką pasisodino į roges,
apklostė kailiniais ir pasuko namo.

Namuose Simukui tuojau davė gerti karštos arbatos su medumi. Kai jis atsigavo, papasakojo tėveliams apie savo kelionę.

Viskas gerai, kas gerai baigiasi, — nušvitusiu veidu glaudė sūnų mama.

— Bet jei ne Lapis, nebūčiau tų vaistų parnešęs. Jis juos surado!

— Tai ne Lapis, o tavo nuopelnas, Simuk. Ačiū už gerą širdelę. Tai bus man neužmirštama Kalėdų dovana.

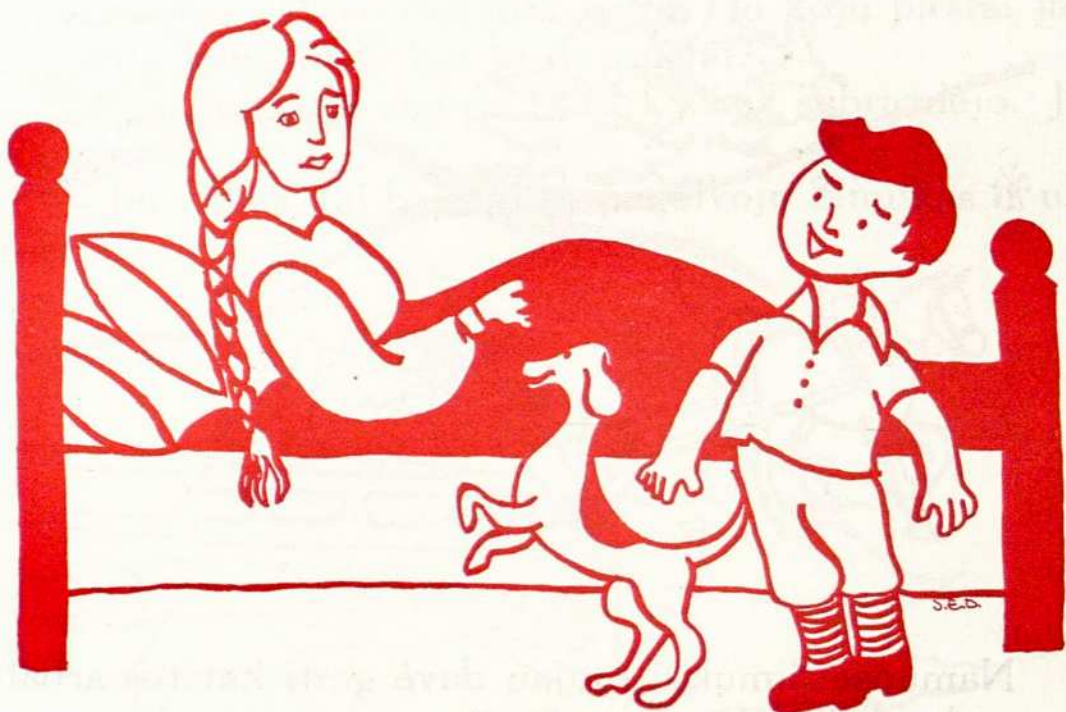
Baigusi pasakoti, močiutė nusišluostė ašarą.

— Ko verki, močiute? Buvo labai graži pasaka, — guodė ją Dalytė. — Man labai patiko.

— Tai ne pasaka, o tikras atsitikimas. Simukas — tai jūsų tėvelis.

— Kad jo vardas ne Simas, močiute, — nustebo Šarūnas.

— Vardą aš pakeičiau, — nusišypsojo močiutė. — Paklauskite tėvelio, ar jis kada turėjo šuniuką vardu Lapis...

ATSPĖK!

1. Kas pučia be lūpų?	jasėv
2. Kieno galva neturi nosies?	pokostū
3. Kuris medis neturi lapų?	gelė
4. Kieno dantys turi plaukų?	kūšu
5. Kas tave seka, bet nepasiveja?	lišėšes

PASAKA — NEPASAKA

Danutė Augienė

Tėtė ilgai negrižo. Visi apsidžiaugė, kai pagaliau automobilis įsuko į kiemą. Pauliukas su sesute ėmė šokinėti ir krykštauti. Jie matė, kad užpakalyje mašinos, ligi žemės nulinkus, žaliavo eglutė.

— Vos vos parsikasiau namo, — pasakė įėjęs tėtė. Keliai užsnigti, užpustyti. Miestas nespėja jų nuvalyti.

— Visi mes čia rūpinomės ir laukėme, — tarė mama, traukdama iš krosnies kvepiantį meduolį. Laimutė apšivyniojo rankutėmis apie tėtės kaklą, Pauliukas stovėjo prie lango ir kažką mąstė.

— Na, Pauliuk, pasakyk man, ko tu labiau laukei — tėtės ar eglutės?

— Jei nebūtų tėtės, neturėtume ir eglutės, — atsakė rimtai sūnus.

— Dabar jūsų darbas eglutę papuošti. Aš ją pastatysiu svetainėje.

— Nesirūpink, tėtė, — pasakė Pauliukas. Mes ją išpuošim. Ir dar kaip.

Pauliukas žinojo, ką jis darys.

Pernai šeima buvo nuvažiavusi į didelį miestą. Paulius ten matė didelę, jam atrodė, net dangų siekiančią, eglę. Ji spindėjo mirgančiais papuošalais.

— Kalėdos yra Jėzulo gimtadienis. Kodėl niekur nematau Prakartėlės? — paklausė Laimutė.

— Gal dar nespėjo padėti, gal užmiršo, gal. . . nebai-gė sakinio tėvas.

Eglučių papuošalai Pauliui labai patiko. Tada jis ir nutarė: “Žūt būt — kitą metą jų eglutė bus nė kiek ne-prasčiau papuošta!”

Tuoju po Kalėdų Paulius pradėjo taupyti. Išsipašė tėvų, kad jam leistų nešioti laikraštuką po pamokų kartą savaitėje. Leidykla jam mokėjo. Kaimynei senutei iš pašto dėžutės prie gatvės nunešdavo paštą į namus. Kartais nubėgdavo jai ką parnešti iš krautuvės. Iš senutės Pauliukas nenorėjo imti pinigų, bet senutė jam nematant, įmesdavo kišenėn vieną kitą pinigėlį. Gimtadienio ar Vardo dienos sveikinimų vokuose rado ne vieną dolerį. Iš tėvų už savo patarnavimus Pauliukas pinigų negaudavo. Vaikų pareiga — namuose padėti.

Visą savo turtą Pauliukas krovė į dėžutę — eglutės papuošalams. Prakartėlę jie jau turėjo. Tik va — rūpestis. Tuos papuošalus Pauliukas norėjo pats nupirkti, pats parsinešti, pats pakabinti. O šiandien tokia sniego audra, tokios pusnys. Kaip nusikast pėsčiam į miestą?

Taip berniukui begalvojanč tėtė šūktelėjo iš garažo:

— Pauliau, reiktų išbandyti slides. Gal nori su manim į parką?

— Noriu, tėtė, noriu. . . Ir kaip kulka šovė vaikas iš kambario.

— Rytoj man bus lengva pramintu taku pasiekti miestą, — galvojo.

Išaušo Kūčių diena. Visą naktį snigo ir snigo. Parkas atrodė tikra pasaka. Tuoju po pusryčių Paulius išsiruošė į miestą.

— Mamytė, aš vėl noriu su slidėmis po parką paslidinėti. . .

— Tik žiūrėk — nenuskėsk pusnyje, — išlydėjo linksmai jį mama.

Berniuko kišenėje buvo paslėptas visas jo turtas — popierinių ir metalinių pinigų maišelis. Pūtė šiurpus ir smarkus vėjas. Vakarykščio jų šliaužito kelio — nė žymės. Bet vaikas neišsigando. Stūmėsi tolyn. Visus metus jis galvojo apie tą dieną, kai jis parsineš žaisliukus, pirk-

tus už jo uždirbtus pinigus. Jis jau buvo pusiaukelyje, kai staiga prieš save pamatė seną senutėlį. Paulius nustebo, nes anksčiau nieko aplink nebuvo. Seneliukas irgi slinko miesto link klupdamas ir griūdamas. Pauliukas buvo praręs sveikinti senesnius žmones, todėl prisivijęs senelį prakalbino:

— Labą dieną, Seneli. . . Kur gi einat per tokį sniegą?

— Taigi, vaikuti. . . einu į krautuvę duonelės. Jau kelinta diena jos neturiu, o šiandien gi Kūčios. . .

— Bet kur jūs gyvenat, Seneli, kad aplink čia nėra namų?

— Kad nė nežinau. . . Kaip čia pasakius. . . Pamiršau.

— Ko gero tai koks benamis valkata, kurių mieste daugiau ir daugiau, — pagalvojo berniukas, bet Pauliukui pagailo to vargšo, nuo šalčio drebančio žmogaus, kas jis bebūtų.

— Galėčiau jums duonelės iš miesto parnešti, jei žinočiau, kur gyvenat.

Senelis žiūrėjo gerom akim į vaiką ir pasakė:

— Gyvenu visur, gyvenu visur, vaike. . .

— Tikrai susimaišęs Senelis, — pagalvojo Pauliukas.

— Tikriausia ir pinigėlių neturi duonai. . . Aš jums duosiu. . .

— Turiu, turiu, kaip gi neturėsiu. Štai! Ir senelis ištraukė iš kišenės didelį pinigą. Pauliukas prišliuozė arčiau ir pasilenkė. Pinigas buvo nematytas — blizgantis, spindintis. Senelio delne jis mirgėjo, žerėjo, kaip žarija, kaip žvaigždė švietė. Tokio pinigą Pauliukas niekad nebuvo matęs. Bet štai — senelis pajudino pirštus. Pinigas šoktelėjo aukštyn ir krito į pusnį. Pauliukas ryžosi seneliui padėti. Jis atsirišo savo slides, atsiklaupė, nusiėmė pirštines ir ėmė kapstyti sniegą. Nuo vėjo ir speigo vaiko rankos šalo, paraudo, sugrubo.

— Seneli, tavo pinigą aš negaliu atkasti. . . Imk geriau mano pinigus.

— Bet gi tu norėjai pirkti eglutei papuošalų. . .

— Iš kur jūs žinot, Seneli?

— Geras tu, vaike, geras, — lyg neišgirdęs klausimo pasakė senelis.

— Tik nepamesk to maišiuko. Tai mano visų metų uždarbis. — Pauliukas įdėjo savo turtą į senelio rankas, greit apsisuko ir nučiuožė namų link. Jo skruostais riedėjo ašaros ir stingo šaltyje.

— Verkia tik mano akys. Aš žinau, kad kitaip negalėjau pasielgti. Eglutė gali palaukti žaisliukų. Senelis gi neturi duonos, — kalbėjo jis.

Grižęs namo vaikas buvo tylus. Mama jau baigė ruošti Kūčių valgius. Laimutė spaudė pyragėlius iš tešlos likučių. Virtuvėje kvepėjo burokėliais, aguonom ir medumi. Valgomajame stalas buvo baltai apdengtas. Svetainės durys uždarytos. Ten stovėjo eglutė ir laukė žaisliukų.

— Nusiprausk ir pasiruošk Kūčioms, Pauliuk, — pasakė mama.

— Taip, Mamyte, einu. . .

— Pauliukas kažko nelinksmas, — susirūpino Laimutė.

— Gal daug “zuikių pagavo” beslidinėdamas, — atsakė jai mama.

Kūčioms atvažiavo ir teta Rita su vaikais.

— Dėdė Antanas prašė jo nelaukti, — pasakė ji. Darbovietėj kažkas įvyko. Jis užtruks ten gal porą valandų.

Visi sėdo prie stalo. Pasimeldė, laužė plotkele, vakarienįavo. Mama kelis kart pažiūrėjo į Pauliuką. Ar tik neperšalo vaikas? Toks tylus.

— Ar kas skauda, sūnau?

— Bus viskas gerai, mama... Truputį nušalau rankas. Kūčių vakarienę valgė neskubėdami. Kai gėrė arbatą, ragavo meduolį, aguoninį ir Laimutės pyragėlius, atvažiavo ir dėdė Antanas. Jis smarkiai paspaudė durų skambutį. Radęs visus valgomajame nustebo:

— Dar jūs prie Kūčių stalo? Svetainėje pro langus šviečia tokia graži jūsų eglutė. Maniau, kad ir jūs jau visi tenai susirinkę sėdit.

Visi sužiūro vienas į kitą ir nieko nesuprato.

— Eglutė? Šviečia?... Mes jos dar nė nepradėjome puošti! — beveik visi pradėjo iš karto kalbėti.

— Kaip gi ne? Žiūrėkit! — pertraukė juos dėdė Antanas ir atidarė į svetainę duris. Visi prarado žadą. Kambaryje stovėjo neįprastais žaislais spindėdama eglutė.

Pauliukas linksmi sušuko:

— Tai Senelis. Iš parko. Kuris neturėjo nei namų, nei duonos. . .

— Apie ką tu kalbi, Pauliau, — jį pertraukė tėtė.

— Juk tai tie patys žaisliukai, kurių aš taip norėjau. Tai Senelio darbas. Tai tas vargšas, kuriam atidaviau savo pinigus. . .

— Kokius pinigus? Kokiam vargšui? Kas su tuo vaiku daros? — susirūpino tėvai.

Tuo pat metu berniukas pamatė prie Prakartėlės pūpsant ir savo pinigų maišelį, kurį buvo atidavęs Seneliui.

— Taip, taip, tai Jis, — linksmi šokinėdamas kalbėjo vaikas. Bet iš tikrųjų, kas tas Senelis, kurs viską žino, viską gali? — atsisukęs į visus paklausė Pauliukas.

— Kas???

PROTO MANKSTA

1. MINKIM MİSLĖ!

1. Ore skrajoja, ant žemės krinta;
Medyje tupi, ant rankos kaista;
Vandenyje prigeria, prie ugnies nyksta.
2. Dvylika šakelių supasi aukštai,
Kiekvienoj šakelėj keturi lizdai,
Kiekvienam lizdely — septyni vaikeliai.
3. Senas senelis ant stogo sėdi
Ir pypkę rūko. . .

II. KAS NETINKA?

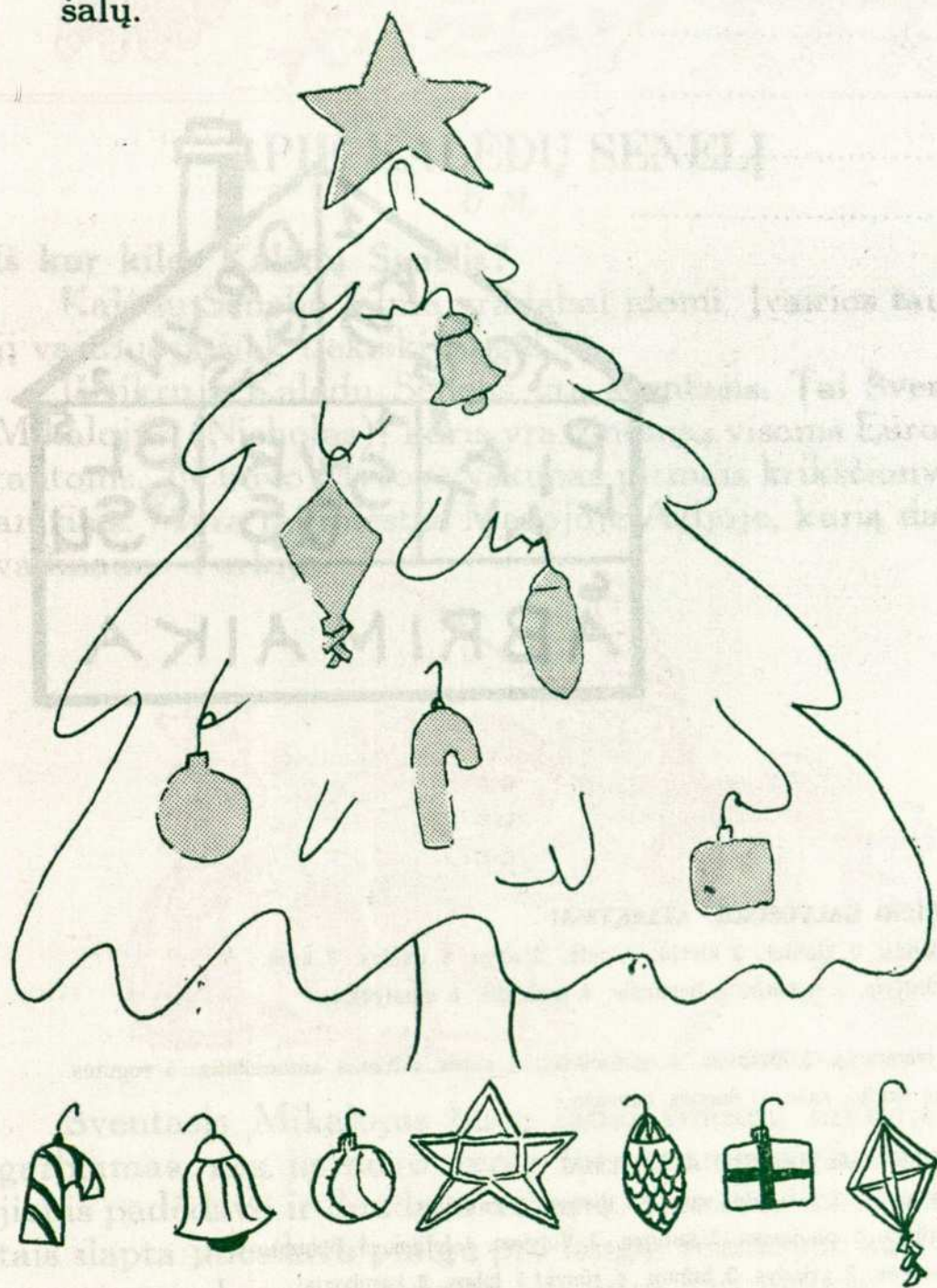
Kiekvienoje eilėje išbrauk žodį, kuris netinka.

1. avys piemenys asilas jautis kupranugariai
2. slizikai silkės kisielius kumpis žuvis
3. Adventas Kūčios Kalėdos Velykos Trys Karaliai
4. vainikai šiaudinukai lemputės kaspinais lelijos
5. eglutė dovanos Bobutė Kalėdų Senelis nykštukai

III. PAPUOŠK EGLUTĘ

(paruošė Rasa Ardytė Juškienė)

Apacioj nupiešti įvairūs kalėdiniai papuošimai. Sude-
rink šešėlius su papuošalais. Jei gali, įpiešk atitinka-
mas formas spalvomis. Gali pridėti ir daugiau papuo-
šalų.

IV. KAS NAMUOSE?

Teisingai sustatyk raides ir gausi šešias namo dalis.

1.

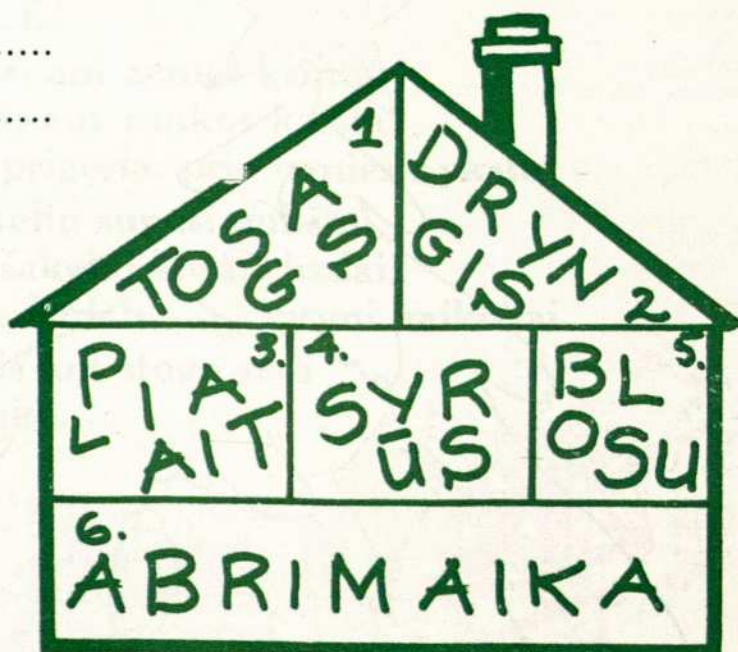
2.

3.

4.

5.

6.

LAPKRIČIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. 1. katės, 2. kiaulei, 3. kirviu, 4. pelė, 5. ožys, 6. gaidys, 7. katė.

II. 1. didysis, 2. nykštis, 3. bevardis, 4. mažiulis, 5. smalyžius.

III. 25.

IV. 1. traukinys, 2. lėktuvas, 3. motociklas, 4. rogės, vežimas, automobilis, 5. rogutės.

V. Kas skaito, rašo — duonos neprašo.

GRUODŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. 1. snaigės, 2. mėnesiai, savaitės, dienos, 3. kaminas.

II. Netinka: 1. piemenys, 2. kumpis, 3. Velykos, 4. lelijos, 5. Bobutė.

IV. 1. stogas, 2. grindys, 3. laiptai, 4. rūsys, 5. lubos, 6. kambariai.

ar žinai?

APIE KALĖDŲ SENELĮ

O. M.

Iš kur kilęs Kalėdų Senelis?

Kalėdų Senelio kilmė yra labai įdomi. Įvairios tautos jį vaizduoja šiek tiek skirtingai.

Iš tikrųjų Kalėdų Senelis yra šventasis. Tai Šventas Mikalojus (Nicholas), kuris yra žinomas visoms Europos tautoms. Jis buvo Myros vyskupas pirmais krikščionybės amžiais. Myra tai miestas Mažojoje Azijoje, kurią dabar vadiname Turkija.

Šventasis Mikalojus buvo labai žmonių mylimas ir gerbiamas, nes jis buvo geras vargšams ir vaikams. Jis jiems padėdavo ir duodavo dovanų. Sakoma, kad jis kartais slapta įmesdavo pinigų pro langą, sužinojęs, kad tuose namuose kas nors vargsta. Jis mirė 350 metais.

Vos šimtą metų praėjus, Švento Mikalojaus garbei buvo statomos bažnyčios. Žmonės tikėjo, kad ir po mirties gerasis Mikalojus aplanko žmones žemėje. Kiekvienais metais jis grįžta savo vardinių išvakarėse, gruodžio 5 dieną ir atneša vaikams dovanų.

Švento Mikalojaus gerbėjai

Šventą Mikalojų mylėjo ypač germanų tautos, o labiausiai — olandai. Gruodžio 5-tos dienos vakarą olandų šeimų vaikai padėdavo savo klumpę, laukdami dovanų. Kad šventasis ateitų, jie pagiedodavo jam gražią giesmę. Jie truputį jo bijojo, nes jis klausinėdavo, ar jie buvo geri.

Kitą rytą užrakintame kambaryje visose klumpėse (žinoma, tik gerų vaikų!) vaikai rasdavo gražių dovanėlių. Kai kur dovanėlės buvo dedamos į kojines.

Olandai taip pat laikė Šventąjį Mikalojų laivų ir jūrininkų globėju. Mat, buvo pasakojama, kad jis kadaise keliavo į Šventąją Žemę, nes labai mylėjo Kūdikelį Jėzų ir norėjo pamatyti, kur jis gyveno. Jis išplaukė laivu, bet kilo baisi audra. Šventajam pasimeldus, vėjai ir bangos nutilo. Todėl jūrininkai vis prašydavo jo globos.

Kaip Šventasis Mikalojus atkeliavo į Ameriką?

Olandai buvo vieni iš pirmųjų europiečių, atplaukę į Ameriką. Jie kūrėsi Naujajame Amsterdame su savo šeimomis. Drauge su savimi jie atsivežė ir savo papročius. Jie buvo pamaldūs ir religingi žmonės.

Toli nuo savo tėvynės, jie su dideliu džiaugsmu šventė savo šventes. Tada Šventasis Mikalojus jau buvo vadinamas **Sinter Klaas**, gerasis dovanų nešėjas su ilgais vyskupo rūbais.

Kai anglai perėmė Naująjį Amsterdamą ir jį perkrikštijo New Yorku, jie susipažino su Sinter Klaas. Angliškai jis buvo vadinamas **Santa Claus**. Jis tapo gerai žinomas Naujoje Anglijoje.

Ir taip Šventasis Mikalojus pasidarė Amerikos piliečiu. Jau aštuonioliktame amžiuje jis buvo įsigijęs naujų papročių. Jis keliaudavo ne arkliu, kaip anksčiau, o briedžių traukiamose rogėse. Į namus jis ateidavo nakties metu per kaminą su dovanų maišu. Jis pasirodydavo Kūčių naktį, ne gruodžio 5-tos dienos naktį. Baigęs dalinti dovanas, jis grįždavo į savo namus Šiaurės ašigalyje ruošti sekančiom Kalėdom.

Kaip Kalėdų Senelis įsigijo briedžius?

Esame pripratę Kalėdų Senelį matyti rogėse, kurias traukia briedžiai. Senelis apsirengęs spalvingais rūbais, papuoštais kailiu ir dėvi ilgus botus.

Šie nauji priedai buvo paimti iš skandinavų tautų, kurios pasakojo apie Senelį, atvykstantį iš šiaurės. Norvegijos, Švedijos, Suomijos ir Rusijos šiaurėje gyvena Laplandų tauta. Jie gano laukines stirnas ir briedžius. Visa jų kultūra ir gyvenimo būdas surišti su šiais gyvuliais.

Eilėraštis apie Kalėdų Senelį

1823 metais amerikietis profesorius parašė anglų kalba eilėraštį **'Twas the night before Christmas**. Šis eilėraštis pasakoja apie Šv. Mikalojaus, t.y. Kalėdų Senelio kecionę Kūčių naktį. Amerikoje šis eilėraštis vaikų labai mėgstamas ir dabar.

Clement Moore buvo gimęs ir augęs New Yorke. Jis buvo protestantų seminarijos profesorius. New Yorko miestui jis padovanojo žemės sklypą, kur buvo pastatytas Columbia universitetas.

LAIŠKAI KALĖDŲ SENELIUI

Mielas Kalėdų Seneli,

Prašau tavęs, kad atneštum nuovoką kas tikrai yra Kalėdos. Kalėdos nėra laikas pirkimui ir gavimui dovanų. Tai yra Kristaus gimimo laikas. Kristus gimė, kad jis galėtų mirti už mūsų nuodėmes. Aš prašau, kad duotum visiems supratimą, kodėl mes švenčiame Kalėdas.

*Vytas Pabedinskas
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

*Piešė Vita Mikelevičiūtė
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

Mielasis Kalėdų Seneli...

Šiais metais aš buvau labai gera ir visada klausiau mamytės. Aš ruošiau skanias vakarienes ir tvarkiau kambarius. Aš nieko sau nenoriu, — tik kitiems padėti.

Aš norėčiau pasaulyje taikos ir ramybės. Aš noriu, kad pavergti kraštai, pavyzdžiui Lietuva, būtų išlaisvinti ir, kad visi žmonės džiaugtųsi pilna laisve. Aš noriu, kad alkstantys žmonės sočiau pavalgytų, ir kad jiems netrūktų maisto. Bet svarbiausia aš noriu gauti mažą raktuką, kuris atrakintų žmonių širdis ir padarytų juos draugiškais ir dosniais šių švenčių metu.

*Jūsų mylimiausia Karina (Lidija Gražulytė)
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

GERI DARBAI KALĖDŲ ŠVENTĖSE

Per Kalėdas mes pakviečiam visą šeimą vakarienei. Visi kartu atidarome dovanas. Kalėdos — mano mėgstamiausia šventė, nes gaunu daug dovanų, kurių ilgai norėjau.

Prieš Kalėdas padėdu mamai su valymu ir vakarienę paruošti. Žinau, kad jai vienai labai sunku viską padaryti. Man smagu jai padėti. Nuvažiuoju į plazą pirkti dovanas savo sėstei ir visai šeimai. Man visad sunku kitiems išrinkti dovanas, nes nežinau, ko jie nori ar ko jiems reikia.

Ir šiomet — negaliu sulaukti Kalėdų, nes žinau, kad bus labai smagu ir įdomu.

Audra Paulionytė, 9 sk.

Toronto Maironio lit. mokykla

Angeliuką nupiešė

Susan Heatter

K. Donelaičio lit. mokykla

Čikagoje

Kalėdų šventės vis artėja ir artėja. Mokykloje Kalėdų Eglutė jau čia pat. Šiomet bus vaidinimas **Meškiukas Rudnosiukas** ir mes dainuosime kartu.

Per Kalėdas visa mūsų šeima sueina drauge. Smagu vėl susitikti ir pasikalbėti su pusseserėmis, tetom ir dėdėm. Mes visi valgom vakarienę kartu ir daug juokiamės.

Su Kalėdų šventėmis yra surišta daug papročių. Per Kūčias visi skautai ir ateitininkai sueis ir drauge valgys. Ateina Kalėdų Senis ir visi mažiukai džiaugiasi. Vidunaktį einam į bažnyčią. Kai grįžtam namo, valgom pusryčius su šeima ir tada vėl einam miegoti. Kalėdų rytą visi atsikelia labai laimingi, nes po papuošta eglutė yra daug dovanų. Visi randa savo dovanas ir greitai jas atidaro.

Kristina Baršauskaitė

Toronto Maironio lit. mokykla

“EGLUTĖS” 1988 METŲ TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
EILĖRAŠČIAI					
<i>Augienė, D. —</i>			<i>Juškienė, R. —</i>		
Kur dingai?	3	9	Rapolas keliauja	7	10
Mama	5	10	<i>O.M. —</i>		
Močiutė	5	11	Išklausyta malda	3	10
<i>Emilija —</i>			<i>Radžius, A. —</i>		
Žiema	2	23	Angelo raketa	1	4
<i>Kašimbienė, A. —</i>			<i>Rytų Laumė —</i>		
Pamoka	4	3	Spalvos	6	4
<i>Lipčiūtė, D. —</i>			Mano susiūtas draugas	8	12
Jėzaus Mamytei	5	3	<i>Teta Audronė —</i>		
Močiutė ir vėjas	7	9	Didelė dovana	1	12
<i>Minelga, J. —</i>			Pingvinų suvažiavimas	2	18
Atiduosiu širdį	2	3	Žiemutės nuotykis	4	4
Grybai	8	3	Cepelino daržas	5	12
<i>O.M. —</i>			Pingvino Cepelino		
Nauji metai	1	3	kelionė į jūrą	6	8
Spalvos	6	7	Cepelino cirkas	9	4
Mokinukai	7	3			
Baisioji naktis	8	11	AR ŽINAI?		
<i>Radžius, A. —</i>			*		
Žibutė ir katytė	4	18	Apie Lietuvos laisvės		
<i>Sinadskytė, E. —</i>			paminklus?	2	13
Vasarėlė	6	3	Apie lietuviškas juostas	7	14
<i>Šimaitis, V. —</i>			Kas ką išrado	9	26
Velykų rytą	3	3	<i>O.M. —</i>		
Rūkas	9	3	Apie žymius lakūnus	1	20
			Apie aitvarus	4	20
			Idomūs faktai apie		
			keliones į erdves	5	25
			Ko laukiam	9	20
			Apie Kalėdų Senį	10	25
			<i>Sadūnaitė, D. —</i>		
			Apie šunis ir jų		
			gerus darbus	6	22
			GAMTA IR APLINKA		
PASAKOS IR PASAKOJIMAI			<i>Augienė, D. —</i>		
<i>Augienė, D. —</i>			Apie vandenį ir		
Geri norai	3	4	vandenynus	6	14
Geros draugės	5	4	<i>O.M. —</i>		
Bloga diena	7	4	Apie grybus	8	23
Stebuklingas žiedas	8	4			
Dideli darbai	9	9			
Pasaka ne pasaka	10	4			
<i>Danutė ir Onutė —</i>					
Surūgusi Saulutė	4	10			
<i>Dėdė Pranas —</i>					
Simuko kelionė	10	4			
					31

	nr.	psl.		nr.	psl.
LIETUVA IR MES			PROTO MANKŠTA		
*			1,17; 2,24; 3,22; 4,24; 5,29; 6,19;		
Velykos Lietuvoje	3	18	7,18; 8,16; 9,16;		
O.M. —			RAŠOM IR PIEŠIAM		
Kaip atrodė senovės			1,28; 2,30; 3,26; 4,28; 5,21; 7,27;		
lietuviai?	7	22	8,28; 9,30;		
Yla, S. —			ŽINIOS IŠ VISUR		
Laisvės rytas	2	4	6;28;		
AŠ KALBU, TU KALBI...			*		
Udrienė, R. —	2	28	Skraidantis popiežius	8	20
VAIDINIMAI IR VAIZDELIAI			ŠYPSNIUKAI		
Mikulionienė, R. —			1,32; 3,32; 4,32; 6,32; 7,13; 8,32;		
Rašinys	5	17	9,32; 10,32		

EGLUTĖ LINKI
VISIEMS SAVO SKAITYTOJAMS
IR BENDRADARBIAMS
LABAI LAIMINGŲ
ŠVENTŲ KALĖDŲ

